

ШУМАДИНКА,

ЛИСТЪ ЗА

КНЪИЖИВНОСТЪ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

Учредникъ и издавателъ Любомиръ П. Ненадовићъ.

Овај листъ излази Вторникомъ и Петкомъ. Цена му е годишња безъ завитка 12. цв. а полгод. 7 цв. — са завиткомъ по' цв. на по' год скупљѣ. Ко жели у Београду да му се носи кући а не у дућанъ или у канцеларию по' цв. на пола год.

ПУТНИЧКА ПИСМА

(Продужено.)

Мы дамо чобанину добру напојницу и поћемо далъ весело. Разговоръ, песме и врева опетъ почну. — Свакий е онда говорю: „Я се нисамъ нимало плашио.“ — Чобанинъ не насъ преварио, мы одма доћемо на ћурию, али то е была само брвина, т. е. една узана греда, преко кое смо морали ићи. Ишли смо полако и пипаюћи, брвина се подъ нама увіяла. И ту насъ е прилично страшно, тымъ више што е мракъ быо, и незнамо каква е провала изподъ насъ, само чули смо гди хучи вода изподъ насъ, да е еданъ пао сви бы за нѣмъ као ждралови попадали. Прешли смо срећно. Землякъ Блехеровъ ишао е предъ нама. — Кадъ прећемо реку, угледамо према нама недалеко едну малу светлостъ, као жижакъ. Нама се единако вртило по глави оно, што намъ онај пастиръ рече, да неможе више одъ шесторице преноћити. Зато зауставимо се и почнемо се на ново савѣтовати, шта ћемо радити — едни су предлагали да юришомъ освоимо оне пастирске колябе, да чобане истерамо на полъ а ми да спавамо у нѣовимъ постеляма — као свуда тако е и ту было; различне наклоности, давале су различна мнѣнїя. Напоследку обштимъ сагласїемъ уговоримо: да напредъ оду четворица на да лупаю на вратима калућерскимъ, и да кажу да их' нейма више одъ четворице, па кадъ отвори кућу онда да юришимо сви, па кадъ еданпутъ већ ућемо унутра, онда и да оће неможе насъ изтерати напољ.

Тако буде. Четворица измакну неколико корака предъ нама, а ми смо ћутећи крозь мракъ полако за пѣима ишли. Они почну лупати на вратима, два пса почну лаяти, и како имъ е гласъ страшанъ быо, срећа е велика те су затворени были. Одма на прву лупу яви се съ пендера онај еремитъ, и запита: ко е? „Мы смо“ одговори еданъ одъ оне четворице — „и ради смо да преноћимо“ „и нежалимо добро платити“ придода другїй одъ наше депутацие, съ коїомъ смо већ предъ вратима и мы се сасѣдали. „А колико васъ има?“ Упита калућеръ далъ. — Но како е смешно было кадъ на еданпутъ ми сви као еднимъ гласомъ одговоримо: „насъ петорица“ и таква се врева одъ тогъ одговора дигне, да бы рекао да насъ е читава войска. Но дао богъ не онај ни чуо, еръ е већ быо отишао да отвара врата. Кадъ отвори врата, а мы сви навалимо, и почнемо се гурати ко ће преући, и тымъ се осигурати, да ће подъ кровомъ ноћити.

Добры калућеръ стаяо е поредъ врата узъ дуваръ, и светлећи намъ улазакъ са свећомъ, смею се и радовао, своимъ многимъ веселимъ и младимъ гостима. И одма насъ е познао да смо са немачки университетета. Пусти насъ све у едну велику собу, гди се еданъ дугачакъ асталъ налазио, са столицама и клупама около. Мы смо были съ почетка задовольни што смо само подъ кровъ ушли, па макаръ на тврдимъ клупама спавали. Калућеръ пошлѣ те доће еднa жена, и докъ смо се мы мало одморили, асталъ почне се спремати. Онъ е самъ собомъ настаявао, и за кратко време донесе се лепа вечера. Пржени пилића, неке друге присмоке, печеня, и осимъ тога было е неколико чанака најлепшегъ што на свету може быти меда, беліо се као млеко, а тврдъ да се едва ножемъ сече, а мирише као да е изъ Мачве. Бутера, сира и млека са скорупомъ было е више нег' што треба — мы се зачудимо обилатости те вечере, и онъ намъ каже; да е монастырь Божїя кућа, и да Богъ не сироме, зато у нѣговой кући треба да има свашта изобильно.

Како се врућа чорба на асталъ доносе, мы узнемо места око астала, и онако гладни и уморїи почнемо сипати и кусати чорбу — кадъ на еданпутъ погледимо, а отаць калућеръ у дну софре стао па чита молитву. Мы видимо да смо се осрамотили што смо пре нѣгове молитве почели ести, и кадъ не бы ту срамоту међ' собомъ на насъ све поделили, могли бы се застидити. Како видимо гди онъ чита молитву, гурнемо еданъ другогъ лантомъ, и устанемо на ноге — али ко да се уздржи одъ смел, чорба се пуши, неки држе пуне кашике, едни да бы смей сакрили отвараю флаше, тако докъ на еданпутъ прснемо се сви у гласъ смеяти и тымъ молитву свршимо, но разборитый онај човекъ не намъ ништа замерю, само што е у шали рекао: сутра ће те за цело имати кише, кадъ сте се смеяли на молитви. — Тай калућеръ быо е средовечанъ, весела и прїятна изгледа, онъ е быо одъ оны божїй людїй, кои посвећени цркви, нису се одрекли света — Онъ седне съ нама за вечеру, добро талианско вино отвори разговоръ, и онъ намъ се чудю како смо безъ воће смели поћи да прећемо сиѣжне брегове Фурку и Гримзль, и смеюћи се нашимъ путничкимъ кнѣигама, каже намъ да ћемо мы сутраданъ доћи на онаква места гди ће насъ снегъ и ветаръ тако завеяти, да нећемо знати ни съ кое стране сунце се рађа ни на кою страну залази. — Медъ е быо лепъ, и сада устне су ми сладке одъ нѣга, и толико смо му повели, да бог' зна ели му што и остало, еръ како нестане у чанку; други се пуњ одма донесе. Многи, кои нису навикнути на медъ да еду, нису те по-

ни, никако ни лезали да спавају. — Мы смо при вечери были врло весели, съ тымъ добрымъ калуѣромъ упустило се у шалу и смей, нѣму се омили друштво, и онъ се сети света, и посвети неколико часова свогъ усамѣногъ пустиньскогъ покоя, нашемъ ѣачкомъ немирномъ животу. Кадъ нестане талианскогъ вина предъ нама, устане тай добрый пустиньикъ, и пошто е у цепоу напипао ключеве и свећу зацалио, изаѣе изъ себе.

Нама е свима мило было, еръ смо се лако могли сетити да неће нигди на друго место, него управо у подрумъ. — Тако е и было — ер за неколико минута, ето га гди иде, и поси смешеѣи се неколико великій бутеля, на којима напише „святъ святъ“ него „малвазія“ — „Ха повичемо мы сви и почнемо спремати чаше, и онъ разреди бутель по асталу — „ето“ рекне намъ онъ весео „съ тиме васъ частимъ; сваке године готово, пролазе овуда ѣаци изъ Минхена, Тибингена Хайделберга и другій места, и то су мои гости кое я найволимъ. Они мало развеселе, съ нѣима се мало насмеємъ. Ладни и озбилни Енглезы, бежеѣи одъ свое ѣуди, и одъ дугогъ времена, кадъ добу овде, јоштъ веѣма наоблаче, ово дявлъ небо. — Ето пійте; и ужывайте вашу младость, и я самъ быо вашій година, и я самъ гди кою годину могъ живота тако провео, и я самъ живіо по великимъ варошима, па сада ево случай или судбина довели су ме меѣ ове планине, подъ ове стѣне, да чувамъ да се неугаси ватра у овомъ божіемъ храму.“ Бутель буду отворене, чаше буду наливине, мы гурнемо лактомъ еданъ другогъ, и нашъ младый помернацъ, у име насъ свію устане. „Да богъ дуго подржи слободу Швайцереке“ почне онъ „и да синови ови слободны брда и стена, неузнаду нигда више, шта е то ярамъ туѣегъ господарства; да непознаду нигда ни одъ туѣина ни одъ свога, шта е то неограничена воля поедини людій, законъ да буде врѣховни господаръ, слобода да буде вѣчна краљица; напредакъ и поредакъ и обшта среѣа да буде цѣлъ жителя, любавъ, весель и слога да буде дружевна свеза. Да остане Швайцерека довека звезда преодница, Европске слободе, као што е и досадъ была.“ Дальи нѣговъ говоръ ніе се могао чути одъ куцаня чаша — на такву здравицу требало е само јоштъ едно србско: *млогая лѣта*. У србству да нема те кратке песме, сваке године попило бы се манъ вина баремъ 5. хиљада акова. Што е кодъ Француза нѣова песма Марселъзъ при битки, за кою се фале да заступа у ратнымъ временима 50. хиљада войника; то е меѣ Србима *млогая лѣта* при пиѣу, певајуѣи млогая лѣта, млоги доживи врло кратка лѣта. Друге здравице быле су измешане. Домаѣину быле су млоге здравице повтаране, и онъ е на сваку опетъ пуномъ чашомъ одговарао у здравль гостію, и за слогу Швайцераца. У неко доба ноѣи свршимо мы нашу вечеру, и одемо да спавамо. Сместимо се сви у три собе, и имали смо постель далеко болъ него што смо се надали. После те веселе вечере, заспимо сладко, у онымъ собама, и на ономъ месту, гди е Гете путуюѣи овуда, кадъ е у Новембрію месецу (чини ми се 1779. год.) преко Фурке прешао, преноѣио.

(Продуженіе.)

КЛАРА.

(Продужено.)

Брда, на коя смо се мы пеняли, врло су красна. До половине висине иде се непрестано крозъ шуме: најпре

се показую ораси, после букве съ елама помешане, затимъ наскоро брезъ, одъ кои сребрношарна стабла дрѣѣ лиѣне увенчава; напоследку стѣне Фица. То су стѣне, кое се до облака узвишаваю, и што се ближе къ нѣима долази, то се све више и страшнѣе чине, и јки лавацъ брда сочиняваю, кои се до Саланжа простире, гди се у величественомъ врѣу одъ Варенса свршаваю. Ове су стѣне голе, и водомъ опране; оне су повторенимъ паданѣмъ, одъ кои се случило едно прошлогъ столеѣа, она планинска леѣа начиниле, коя су шумомъ и лепимъ пашама обрашѣена, но коя нису друго ништа, него гробови човечіи телеса, села и читавы предѣла; они кажу, да се на стрменитомъ врѣу едно мутно езеро наоди, о коме се у околини оной разне гатке причаю.

Последнѣ село, крозъ кое се при певаню изъ Сервоца пролази, зове се Монть. Мени е пала у очи опасность, коя е у томъ маломъ месту владала; нисамъ видіо ни обитателя, ни марве. Кодъ едногъ извора зауставимъ се. Али недоѣе ни еданъ, кога бы за узрокъ ове велике пустоши мого запитати. Кадъ бы мого запитати, то бы мое любопитство невесело одировенъ учинило; еръ кадъ самъ се првый данъ у Боневиль возіо, показао ми е кочіашъ тавницу, у кою су сви обитатели оногъ несреѣногъ села затворени были.

То е една жалостна исторія. Ово е село имало, као и сва остала у овой долини свою добру и рѣаву страну. Као и у осталимъ производіо е посао и простота нрави поредакъ и неко умерено благостанѣ. Толико колена живили су у тихой усамѣности, али у слоги и любви. Но на концу рата при повратку у отечество доносили су сасобомъ поедини пороке лѣнливости и пѣлства. Они су причали осталима, како се по другимъ местима у цркву неиде и како се поповы изсмеяваю; говорили су и то да Савоярде радо виѣаю у Паризу, да они у мало година за лаке послове много новаца заслужую; и тако даду се нѣи више натентати, да оставе отечество и текъ после неколико година да се поврате. Они су донели са собомъ новаца, али покрай тога и непознате пороке, срамный безобразлукъ, познаванѣ и потребе пѣвалства. Јоштъ изъ најпре подкопали су темель презиранѣмъ стары обичая. Развратность никне и завати коренъ, она се разпростре и обвѣе се око свію куѣа у селу. Неумеренность, болестъ, бѣда разоравале су као куга дондашиѣ здраве и имуѣне фамиліе и по истеченію неколико година пропадне цела ова обштина пренебрегаванѣмъ поредка и посла и само јоштъ свезомъ порока скопчана. Они су сочинявали гадни союзъ противъ иманя у комшилуку наодеѣи по обштина. Они су присвојвали марву, показивали свакојко право на туѣе добро, потраживали нѣиве и земль, и дотле су терали, да е стваръ дошла до суда, на комъ су свагда чрезъ фалишно сведочанство добивали еръ су се сви на тай конацъ срамномъ заклетвомъ заверили. Али часъ наказанія за нѣиова злочинства веѣе е еданпуть куцноу: отчеви и матере буду бачени у тавницу а нѣиова деца, разсејана, бѣдна створеня, ела су предъ вратима на сокаку просячкій лебъ.

(Продуженіе.)

НЕШТО ИЗЪ АХУКАМУКХАМЕ БОГОСЛОВІЕ МУАМЕДОВЕ.

Разговоръ Евреина Абдів, са Муамедомъ како в ова земля и светъ створенъ.

Абдіа. О Мухамеде истини пророче Божіа, ты си мене са истинномъ Божіомъ упознао, и о многимъ ствари-ма обавестію, молимъ те покажи ми како в ова земля створена; коимъ су начиномъ брда и долине постале одъ кадъ в њинъ почетакъ и како се кое брдо зове?

Муамедъ. Богъ в створію Адама одъ иловаче то естъ одъ земногъ блата. Земля ова произилази одъ пене, пена одъ буръ, буря одъ мора, море одъ таме а тама одъ светлости, светлостъ одъ слова, слово одъ мнѣнія, а мнѣніе одъ Якинта. Якинть одъ заповести да буде! и све постаде. —

Абд. Све в истина што си казао но кажи намъ іошть колико в опредѣлено анѣла да люде чуваю?

Муам. Сваки човекъ има при себи два анѣла ед-ногъ на десной а другогъ на левой страни, онай кои в на десной страни пише добра дѣла коя човекъ чини у своје животу, а онай на левой пише сва зла коя учини.

Абд. А гди они стое, како и на чему пишу?

Муам. Они седе на плѣима. Ђзыкъ имъ служи у место перета а плювачка за мастало, срце, пакъ служи имъ за хартію на којой зла и добра дѣла пишу.

Абд. Доста су речи твоє са истинномъ сходне, али ми и то кажи уедно какву в стваръ сатворію Богъ после тога?

Муам. Артію и перо.

Абд. Какву артію и какво перо?

Муам. Артію на којой све написано стои шта в было и шта ће бити на небу и на земљи; а перо изъ најсвѣтлѣише светлоѣ.

Абд. Колико в дугачко то перо?

Муам. Њгова в дужина равна путованю за 500 год. а ширина равна осамдесетгодашнімъ путованю, оно има 80 краєва кои све непрестано пишу шта се годъ до страш-ногъ суда догађало буде.

Абд. А артія одъ чега в створена?

Муам. Одъ оногъ зеленогъ и богатогъ Изумудри. Написана нанъой слова одъ желчуга, а преплетъ в створенъ одъ благочестія.

Абд. Ты ништа противу истине не говоришъ но продужи твою беседу и кажи ми: зашто в небо назначено небомъ.

Муам. Зато што в оно сатворено изъ дьма а димъ в пара коя се подиже изъ мора.

Абд. А одъ чега в небо тако зелено?

Муам. Одъ горе кафе коя в састављена и сатворена изъ изумудова райскій, а она круглобомъ своіомъ обузима савъ кругъ земни и подупире своіомъ высиномъ сводове небесне.

Абд. Имали небо врата?

Муам. Има да како и то врата висећа.

Абд. А имаду ли та врата ключеве?

Муам. Имаду, и ти ключеви леже у ризници Божіой. —

Абд. Одъ чега су начинѣна та врата?

Муам. Врата су створена одъ чистогъ злата, шарке одъ свѣта, а ключеви изъ благочестія.

Абд. Право кажешъ. Али ово небо кое служи за предметъ нашегъ гледаня кадъ подигнемо очи блистаю-ћима се њѣговима сводовима, изъ чега в сатворено?

Муам. Прво в створено одъ воде зелене, друго одъ воде светле, треће одъ изумудра, четврто одъ чистогъ злата, пето изъ зеленогъ якинта, шесто изъ облака светлогъ, седмо изъ огиѣне светлоѣ.

Абд. То в истина. Али шта има више ови седмо-ро небеса?

Муам. Море оживотвораваоѣ.

Абд. А после њѣга?

Муам. Море облачно и мрачно.

Абд. Продужи пореду до последиѣгъ.

Муам. Више овогъ има море воздушно. Надъ овимъ море каменито, после тогъ море тавно, далъ море угѣшенія; више овогъ налази се луна, а іошть више сунце. За овимъ светиломъ име Божіе; више њѣга проше-ніе и молитва; надъ њима анѣлъ Гаврилъ; више њѣга высокоблистаюћи и украшенъ пергаментъ напунѣнъ пи-санѣмъ; надъ њимъ 70 светли пространства; далъ іошть 70.000 сила пространства; више ови 70.000 гора; надъ њи-ма 1000 пространства и у свакомъ 70.000 полкова, а у свакомъ полку 100.000 анѣла кои никако непрестаю сла-вити и хвалити Бога овогъ света. Више овогъ су: *Адетъ лануеихе* т. е. предѣли анѣлскій достоинства. За њи-ма в застава славе, далъ разстояніе благодати; разстояніе могућства; а іошть више растојаніе божества; надъ њи-ма растојанія опредѣленія, више ови скамія; надъ овомъ престолъ; а іошть више домъ целогъ света у комъ вла-дика целогъ света обитава.

Абд. Ти си намъ све зачудо истолковао, паметно. Кажи ми молимъ те далъ су сунце и месецъ вѣрни или невѣрни?

Муам. Они су вѣрни и послушни заповестима божіимъ.

Абд. Па зашто ови нееднако сяю?

Муам. Богъ в њи у равной сили и свѣтлости створію и зато в онда промена дана неизвѣстна была, докле ніе анѣо Гаврилъ близу ови красни светила ударію еднимъ своимъ криломъ у лице луна и тако в исту затамнію. Пи-сано в и у алкорану: *Ясамъ дао светила дану и ноћи по затамнію, светило ноћию а просветліо дана.*

Абд. Кажи ми іошть молимъ те колико чинова има међу звездама?

Муам. Три: у првомъ чину наоде се звезде кое су привезане златнима гайтанима; оне висе съ престола. У другомъ су чину оне кое украшаваю небо и терѣю ѣаволе кои су ради подкрасити се у небесне висине и викину-ти у совѣте небесне по алкорану: Мысмо украсили небо блистаюћимъ звездама и противу положили њи зломн-шленяма ѣаволскимъ. У трећи редъ спадаю планете кое време означаваю и служе за предсказаніе. М. Ж.

СТРАНЕ НОВОСТИ.

— По најновијемъ попису у Француской има свега 35,781.821. душа. — У Енглеzкой одъ 1841. до 1851. год. жителство е одъ 18½ милиона на 21. милионъ порасло. — У Енглеzкой брой жителя дуплира се за мањ одъ сто година, а у Француской треба 150 год.

— Новый владика црногорски, враћајући се изъ Русіе, стићиће овы дана у Бечъ, одкле ће после краткогъ задржавања преко Триеста кренути се за Црну-гору.

— Велике су разлике измеђ населенія Енглеzки и Француски. Аустралија коя 3. хиљаде миља далеко одъ Енглеzке лежи, цвела у свему одъ 20. година. 1830. год. послала в Аустралија у Енглеzку 8. хиљада бала вуне у вредности одъ 2. мил. фор. ср. а 1850. год. послала е 200. хил. бала, у вредности одъ 50. мил. Алгиръ Колонія Француска, и са истомъ добромъ земљомъ и само 36. саттій удалъна одъ Француске, дала е те године, само 5. хил. бала у вредности одъ 500 хил. фор.

— У Техерану изашла е на светъ преведена на перзискиј езикъ исторія Волтерова о Петру великомъ.

— А. — У 51. брою Шумадинке было в стављено у чланку изъ Филипопола одъ 31. Мая, да тамошњи Евреи, были су украли едно туре, за своје религиозне сувѣрне обичае, но кое е баяги властъ одкрила. — На ту лажъ мы поуздано, можемо одговорити, да у ствари, тога нѣ ништа было, и да люди кои су после означеногъ дана изъ тога места дошли, ништа о томе незнаду, и да е то само измышленъна стваръ, кою не само по турской, него у обштите по целой Европи износе, да бы тымъ нечовечнымъ начиномъ, свакога огорчавали противу Еврея. То е дакле чиста пакостъ а не еврейски обичай, што такве гадне лажи на светъ излазе. Ни една вера на свету непредписуе да се зла чине. Свака вера вели да се добро чини; па ко бы могао таково што о Евреяма помислити, кои верую ону веру, коя е основана на верованю у едногъ Бога и на десетъ нѣговъ заповедій. Но изъ мрзости справъ Еврея, то нѣ првина да се такве и тыма подобне лажи износе, кое могу само сувѣрни люди веровати. — (Чланакъ у 51. брою Шум. о томе, извађенъ е изъ грчки цариградски новина, кога истинитость обара се овимъ краткимъ дописомъ, кои дописъ тымъ радіе ставлямо, што су и поменуге грчке новине, ту вѣсть доцнѣ опровергле.)

На знанъ.

Съ овимъ месецомъ престае Шумадинка далъ излазити. Нека се нико томе печуди. Свакиј книжевный листъ или новине, како овде, тако и на оной страни, и свуда гди Срба има, претрпиаи су овакву судбину; осимъ Србски новина, кое бы такође досада често престаяла и наново подъ другимъ именовъ васкршавала, да ий правителство неподпомаже. — Магазињ, Скоротеча, Србски листъ, Вѣстникъ, Просветне новине, Чича срећковъ листъ, Напредакъ, Войвођанка, и многи други листови, на ево сада и Шумадинка, сви тий листови были су съ одушевленіемъ почети, и одъ публикума съ почетка са одушевленіемъ примални, али чимъ неколико месеци прође све

то оладни. Доброта листа и одушевленіе свакогъ учредника, зависи само одъ броя пренумеранта, што е више пренумеранта, тымъ болъи листъ излази. Едно велико зло за наше новинарство то е, што се кодъ насъ люди на вересію навикли, па ако му се пресечу новине слати, онъ неће ни оно прошло да плати. У целой Европи осимъ Србіе свуда се новине напредъ плаћаю. Кодъ насъ како какве новине почну излазити, одма еданъ другогъ питаю люди кадъ ће престати? — Публикумъ нема повереня справъ новинара. — Сбогъ рђавогъ плаћаня Шумадинка бы престала јоштъ о Петрову-дне излазити, али досада уздржала е само та надежда, да ће се моћи у Земуну печатати, гди би мањи трошакъ быо, и гди бы се могло пренумеранта умложити, но и та последня надежда сасвимъ е ослабила, и тако ни еданъ листъ само на Србію ограниченъ, неможе безъ велике штете учредника обстати. — Многима е можда криво што имъ нису новине одъ Петрова-дне безъ напредъ посланы новаца шилъне, а самъ се само зато узтезао то чинити, што многи сматраю да имъ се то силомъ намеће, и што су многи кои су се сами пренумерирали, при плаћаню правили та примѣчанія, а одъ кудъ бы я могао знати ко оће, а ко неће. Онима што су платили за ово идуће теченіе неће ни пребіена крайцара пропасти. Свима ће се вратити, одбивши по еданъ цванцикъ за овај месецъ. Съ данашнимъ делижансомъ шало се натрагъ новци господи пренумерантима свима у окружје: Ягодинско, Неготинско, Ђуприско, Алексиначко, Чачанско, Пожаревачко, Лозничко и Ужичко, съ другимъ делижансомъ послаће се свима осталимъ окружјама, у Београду такође повратиће се свима до 20. Августа. — У последњемъ брою говорићемо више. Шумадинка престала бы одма излазити; али само ради смо да започето путничко писмо довршимо. „Безплатежный практикантъ“ сбогъ свогъ пространогъ предмета неможе се довршити, него быће печатанъ у Шумадинчету, али у којој свезки неможемо извѣстно назначити, почемъ предмети за другу свеску, већ се у печатњи раде. Я найучтивіе и найискреніе молимъ свакога, да неокриве мене за ово престаянъ Шумадинке, а самъ чинію све што е могуће, сво време изванъ канцелариске должности, было е посвећено овомъ листу, и забавляюћи се са овимъ листомъ, неотице пренебрегао самъ по гди што одъ чега може быти моя будућность зависи, а самъ гледао само читателъима да угодимъ. — Я самъ тога мнѣнія: *Кои листъ самъ одъ себе збогъ малогъ броя пренумеранта престае, тай листъ неваля, и тай листъ треба да престане, обште мнѣніе нѣговъ е судія, оно му смртъ изрече.* — И садъ после оваквогъ мышленя, са ладномъ Ироніомъ подсмевамъ се свима овимъ моимъ непреспаванимъ нѣлима, у којима самъ съ одушевленіемъ за ови шесть месеци радіо; ербо видимъ сада, да све што самъ писао, и мислио да нешто вреди, неваля ништа, невреди ни две паре, еръ да е Шумадинка досада валъла, ню небы нѣни читателъи оставили да пропадне. Међу тымъ, а самъ инакъ тако суетанъ, да радо остаемъ у той обмани, да е у Шумадинки было ліспихъ стварій. — Шумадинка зато престае што нема до сада више одъ 184 пренумеранта, а нужно е равніехъ 500. да заклопе само савъ трошакъ што се око нѣ учини.

Броеви Шумадинке одъ овогъ месеца могу се сви за 1. цванцикъ добити.